

ΤΟΥ **Γιώργου Παυλόπουλου**

Στις εκλογές οι οποίες διεξήχθησαν στην Ινδία την άνοιξη του 2019, το εθνικιστικό-ινδουιστικό κόμμα BJP του Ναρέντρα Μόντι θριάμβευσε, διασφαλίζοντας απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή με 303 έδρες και ποσοστό 37,5%. Αυτό, ωστόσο, δεν απέτρεψε το ξέσπασμα πολύ μαζικών και σημαντικών για τη δεύτερη πολυπληθέστερη χώρα του κόσμου λαϊκών κινητοποιήσεων, ενάντια στην κυβέρνησή του. Η πρώτη είχε ως αφορμή έναν νόμο, ο οποίος ουσιαστικά υποβιβάζει τους μουσουλμάνους –μια μειονότητα περίπου 200 εκατομμυρίων– σε πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Όσο για τη δεύτερη, αποτέλεσε τη μεγαλύτερη απεργία στη μέχρι σήμερα ιστορία της χώρας και ολόκληρης της ανθρωπότητας, καθώς σε αυτήν εκτιμάται ότι συμμετείχαν περίπου 250 εκατομμύρια εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους, όπως επίσης αγρότες και φοιτητές που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της συντριπτικής πλειοψηφίας των συνδικάτων. Η συμμετοχή σε αρκετές περιπτώσεις άγγιξε το 100%! Αξίζει να σημειωθεί, μάλιστα, ότι η «γέφυρα» ανάμεσα στα δύο αυτά κινήματα ήταν ορατή, μιας και τα συνδικάτα συμπεριλάμβαναν στα αιτήματά τους την καταδίκη του νόμου για τους μουσουλμάνους, των διακρίσεων που υφίστανται και των βιαιοπραγιών σε βάρος τους από παρακρατικές ομάδες φανατικών ινδουιστών.

Παράλληλα, οι απεργοί απαίτησαν μεγάλη αύξηση στον κατώτατο μισθό, έλεγχο των τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης, κατάργηση των πρόσφατων αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων στην αγορά εργασίας (που διέυρυναν την ελαστική-μερική απασχόληση), μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεργίας, η οποία έχει ξεπεράσει το 6% (το υψηλότερο σημείο εδώ και 50 χρόνια), καθώς και «πάγωμα» των προγραμματισμένων ιδιωτικοποιήσεων — ανάμεσα στις οποίες είναι η αεροπορική Air India, η πετρελαϊκή Bharat Petroleum Corporation, η ναυτιλιακή Shipping Corporation και άλλες δημόσιες εταιρίες που απασχολούν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους.

Αυτή, βεβαίως, δεν ήταν η πρώτη πανεθνική απεργία κατά της κυβέρνησης Μόντι, καθώς έχουν προηγηθεί άλλες τρεις τουλάχιστον — τον Σεπτέμβριο του 2015 και του 2016, αλλά και η 48ωρη πριν από ακριβώς έναν χρόνο, τον Ιανουάριο του 2019. Φαίνεται, ωστόσο, ότι οι ρωγμές στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο μεγαλώνουν, πυροδοτώντας ακόμη πιο μαζικές και επικίνδυνες για το κυβερνών κόμμα κοινωνικές αναταράξεις.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ την Κυριακή 12 Ιανουαρίου 2020